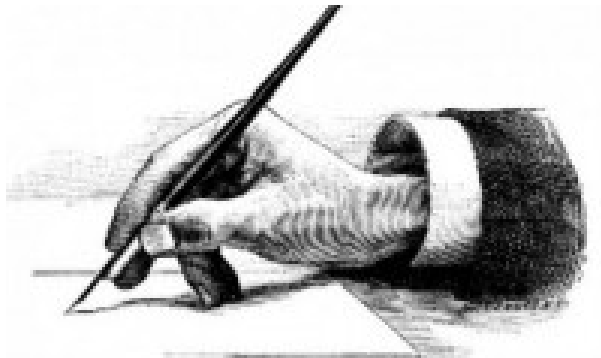

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το εκλογικό αποτέλεσμα πράγματι εντυπωσιάζει. Μετά από την προσυπογραφή του Τρίτου Πεντακομματικού Μνημονίου, την εν μια νυκτί μετατροπή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ, τις εκατοντάδες αποχωρήσεις μελών και επιφανέστατων στελεχών, ο ΣΥΡΙΖΑ έμεινε **εκλογικά** αλώβητος.

Ποιοι θα ήταν όμως οι **δρόμοι** της εκλογικής πτώσης του ΣΥΡΙΖΑ;

Συνοπτικά θα λέγαμε ότι ο κόσμος πίσω δε θέλει με τίποτα να γυρίσει, αλλά και μπροστά δε βλέπει δρόμο.

Η ψήφος στο ΣΥΡΙΖΑ αυτό συμπυκνώνει: Στασιμότητα, αναμονή, κόπωση. Ο ΣΥΡΙΖΑ εκλογικά νίκησε, πολιτικά έχει ηττηθεί. Δεν αντιπροσωπεύει πλέον την ελπίδα για το καλύτερα, αλλά το φόβο για το χειρότερο.

Ο **συνηθισμένος τρόπος** καταδίκης της κυβερνητικής πολιτικής, θα ήταν να υπάρξει μαζική μετακίνηση προς την ορατή εναλλακτική λύση της αντιπολίτευσης, δηλαδή τη **ΝΔ**. Είναι το πλέον συνηθισμένο σε όλες τις εναλλαγές στο πλαίσιο της δικομματικής αντιπαράθεσης στο τυπικό κοινοβουλευτικό σύστημα.

Τι θα λέγαμε αλήθεια τότε; «Συντριπτική η έκφραση της λαϊκής δυσαρέσκειας, άσχετα από τον αρνητικό και λαθεμένο τρόπο που αυτή εκφράστηκε».

Ε, λοιπόν τα πράγματα έχουν αλλάξει κατά ένα ενδιαφέροντα τρόπο: Το μίσος προς τα κλασσικά αστικά κόμματα εξουσίας, είναι εξαιρετικά βαθύ και αυτό μόνο θετικά μπορεί να ιδωθεί.

Θα μπορούσε η οργή για την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ να πάει στα κόμματα του σωλήνα, σε στυλ **ΠΟΤΑΜΙ**, που θέλησαν να πουλήσουν το «νέο», το «μοντέρνο» κλπ. Μόνο χαρά πρέπει να

έχουμε όταν αυτό δε συμβαίνει, βλέποντας, αντίθετα, τη συντριβή του Σ. Θεοδωράκη.

Δεν είναι τυχαίο ότι σε αυτές τις εκλογές, από όλα αυτά τα νεοδεξιά, νεοσυστημικά κόμματα, μόνο προς τον Λεβέντη μετακινήθηκε κόσμος, με άγνοια ή υποτίμηση του κινδύνου και του ρόλου του.

Αν όχι πίσω σε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ που είχαν βάλει τα κουστούμια για την κυβέρνηση, γιατί όχι μπροστά και αριστερά;

Ας το πούμε εξ αρχής:

Η απόδειξη της χρεωκοπίας και της δεξιάς αστικής μεταλλαγής του ΣΥΡΙΖΑ, δε θα πρέπει να θεωρείται ταυτόσημη με την απόδειξη της ορθότητας και της πληρότητας της διεξόδου που προτείνεται από δυνάμεις που κινούνται στα αριστερά του.

Το **ΚΚΕ**, στην ουσία έχει αποσυρθεί από την προβολή μιας αριστερής εργατικής πολιτικής στον παρόντα πολιτικό χρόνο. Δεν επιτέθηκε ποτέ με επιχειρήματα στις κορυφαίες επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ (παραμονή στην ευρωζώνη, απεμπόληση της διαγραφής του χρέους, μετατροπή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ και άλλες), μιας και ποτέ δεν διεκδίκησε ούτε πρότεινε άλλες επιλογές **εδώ και τώρα** προς όφελος των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Για το ΚΚΕ, η πολιτική είναι μια **ιδιότυπη διαρκής προεκλογική εκστρατεία, σχεδόν ιδεολογικού χαρακτήρα**: «Βγάλτε συμπέρασμα, δώστε μου δύναμη να έλθει λαϊκή εξουσία και τότε όλα θα τακτοποιηθούν». Η γραμμή αυτή το οδηγεί σε απόλυτη στασιμότητα, αλλά αποτελεί και «δικαίωση» (και όχι εμπόδιο) για τη δεξιά γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ.

Ενδιαφέρον και ελπίδα σε πολλούς προκάλεσε ο σχηματισμός της **ΛΑΕ**. Θεωρητικά θέλησε να αντιπροσωπεύσει το ΟΧΙ και την ανάγκη της ρήξης. Ωστόσο, απέτυχε εκκωφαντικά στο ερώτημα «ρήξη ή όχι και πως;», «πείθοντας» τελικά τον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ, πως συνεκτική, τεκμηριωμένη εναλλακτική στην ευρω-υποταγή δεν υπάρχει. Δεν πρόκειται για επικοινωνιακή αδυναμία. Οι άνθρωποι της ΛΑΕ, χρόνια διαπαιδαγωγημένοι σε μια ορισμένη αντίληψη εντός ΣΥΡΙΖΑ (και όχι μόνο), λίγο ως πολύ θεώρησαν τον κόσμο κουτό: «Δε θα του πούμε τι θα βρει μπροστά του, (όπως την ΕΕ, αλλά και τη βέβαιη συντριπτική αντίδραση του αστικού κόσμου), διότι έτσι θα τον τρομάξουμε. Θα του δείξουμε αυτό που είναι εμπρός στη μύτη του, δηλαδή την κατάργηση των μνημονίων και μετά όλα θα έρθουν». Το μόνιμο μότο ήταν «πως δεν είναι και κάτι ιδιαίτερο η έξοδος από ευρωζώνη», για να αποσυρθεί μάλιστα στο τέλος σχεδόν εντελώς, μετά την πίεση των συστημικών δυνάμεων

συμπεριλαμβανόμενου του ΣΥΡΙΖΑ.

Λες και ο κόσμος δεν κάνει την **αλυσίδα των συλλογισμών** μόνος του και δεν αντιλαμβάνεται ότι κάθε πραγματικό βήμα ενάντια στη μνημονιακή πολιτική, απαιτεί “με το καλημέρα” αποφασιστική αναμέτρηση με την ΕΕ και τον κόσμο του κεφαλαίου. Έχει ερωτήματα για αυτήν την αναμέτρηση, τους όρους της, τις συνέπειές της και απαιτεί συζήτηση.

Λες και ο πολιτικός αντίπαλος δεν είχε ήδη σηκώσει τον πήχη, για να αποδείξει πως η αριστερά μόνο από κάτω μπορεί να περάσει.

Αυτά βέβαια ισχύουν στην καλύτερη περίπτωση, όπου τα παραπάνω θα τα βλέπαμε σαν θέματα λαθεμένης τακτικής από μεριάς ΛΑΕ. Διότι υπάρχουν και αυτοί (ασφαλώς λιγότεροι) που θεωρούν, πράγματι, πως με μια άλλη διαπραγμάτευση, όλα θα πήγαιναν καλά, ακόμη και εντός ευρωζώνης. Η υποστήριξη του **Βαρουφάκη** (αρχιτέκτονα της επαίσχυντης συμφωνίας του ΣΥΡΙΖΑ του eurogroup της 20^{ης} Φλεβάρη), ήταν η επιτομή αυτής της λογικής, αλλά και η οριστική καταδίκη της ΛΑΕ.

Σημαντική υποδήλωση της αδύνατης εναλλακτικής λύσης προς τα αριστερά στο αδιέξοδο του ΣΥΡΙΖΑ, αποτέλεσε η **αυξημένη αποχή** και ειδικά στη νεολαία.

Και η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πάλεψε, μέσα σε όλα αυτά τα διόλου ευνοϊκά, με ένα σημαντικό μάλιστα πλήγμα στο εσωτερικό της με την αποχώρηση δύο οργανώσεων με εκατοντάδες μέλη και την προσχώρηση στη ΛΑΕ, με όλη την επικοινωνιακή αξιοποίηση του γεγονότος. Ακόμη χειρότερα ήταν τα πράγματα στη ΜΑΡΣ που οδηγήθηκε σε διάλυση. Ταυτόχρονα, όλα αυτά τα ρεύματα περιθωριοποιήθηκαν εντός της ΛΑΕ, μεταξύ της πρεμούρας επανεκλογής των (25!!) βουλευτών, του Ρωμανιά και του Φωτόπουλου.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κράτησε ανοιχτή την υπόθεση όχι μόνο του αναγκαίου επαναστατικού αντικαπιταλιστικού πόλου (που τόσο λαιδορήθηκε), αλλά και του **άλλου δρόμου της εξόδου από την ΕΕ, με ρήξη με το κεφάλαιο**, για να ζήσει η εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία.

Για να αποτελέσει ωστόσο πόλο αναφοράς ή για να συμβάλει σε ένα ευρύ ανατρεπτικό μέτωπο, απαιτούνται άλλα πράγματα. Τα συμπύκνωσε εύστοχα η ανακοίνωση του ΝΑΡ για

την Κομμουνιστική Απελευθέρωση:

«Η αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά, οφείλει να αναλάβει τις ευθύνες της σε μια κατεύθυνση ανάταξης των αγώνων, ως βάση μιας αριστερής εργατικής και λαϊκής αντιπολίτευσης και αντεπίθεσης. Ο στόχος για ένα ευρύ αγωνιστικό μέτωπο ανατροπής της αντεργατικής καταιγίδας, προϋποθέτει την ανασυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, τη δέσμευση κοινής δράσης όλων των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς συμπεριλαμβανομένων του ΚΚΕ και της ΛΑΕ και ένα ισχυρότερο αντικαπιταλιστικό μέτωπο με τις πιο πρωτοπόρες δυνάμεις. Το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συμβάλουν σε σχετικές πρωτοβουλίες».

Το δίλλημα «επαναστατική λογοκοπία στη γωνία με περιορισμό σε ένα κριτικό λόγο ή ενσωμάτωση σε κοινοβουλευτικά ρεφορμιστικά ρεύματα για εξεύρεση ακροατηρίου αναγνώρισης», δεν αρμόζει σε κομμουνιστές και αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Θα το υπερβούμε δημιουργικά, με ενωτικό αλλά και απαιτητικό πνεύμα.

Με αυτοπεποίθηση πως δεν έχουμε καμία σταθεροποίηση του συστήματος μπροστά μας με το νέο γύρο εργατικής γενοκτονίας. Αντίθετα, κοινωνικές αναστατώσεις και εξεγερτικά γεγονότα, θα είναι στην ημερήσια διάταξη

Τον τελευταίο λόγο, θα τον έχει η ανάδειξη της εργατικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής με κομμουνιστικό ορίζοντα, σε σημείο αναφοράς, τόσο στο πεδίο των κοινωνικών αγώνων, όσο και στην πολιτική διαπάλη.